

Чалмаланъ взелъ нѣколко гроша, па започналъ да тършува тукъ — тамъ. Намѣрилъ на края една дебела книга, разгледалъ я, сложилъ я подъ мишница и тръгналъ да си върви. Но когато излѣзълъ на двора, видѣлъ една брадва и я взелъ.

Това много учудило царедвореца. Той завелъ Чалмалана отново при султана и му разправилъ всичко.

Султанътъ се разсмѣлъ.

— Защо не си взе повече пари? — попиталъ той Чалмалана.

— Не ми трѣбватъ повече, Господарю. Тѣзи ми стигатъ за единъ чифтъ царвули, за да си не отида босъ въ кѣщи.

— А защо ти е тая брадва?

— За да отсѣка оная круша, гдето е предъ кѣщата ми.

— А тази книга? Това е Коранътъ. Да не си ходжа?

— Не съмъ. Но ще занеса въ кѣщи Свещената книга, за да има въ какво да се заклевамъ всѣка година, че на султанъ подарѣкъ никога вече нѣма да нося.

Султанътъ се засмѣлъ и заповѣдалъ да отредятъ на Чалмалана добра плата отъ държавната хазна и да му се дава, докато е живъ.

Е. Кювлиевъ.

Стига, Марто....

Стига, Марто, стига
зли вихрушки вдига.
Никой те не пита,
че си пакъ сърдита.

Жълтитѣ иглики
цѣвнаха на припекъ,
въ слокове, рѣтлини —
теменушки сини.

Бѣлото кокиче
въ прозорче наднича.
Нѣжни минзухари
шиятъ златни дари.

Слънчицето гали
покриви, стрѣхички,
пролѣтътъ очакватъ
всички, всички, всички.

Веса Паспалеева

